

www.jollibread.com

© 2020, Anna Gasol.

Autora representada per IMC Agencia Literaria S. L.

© 2020, César Barceló

© D'aquesta edició:

2020, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Grup Promotor, S. L.

Carrer de les Ciències, 73 (Districte econòmic Plaça d'Europa)

08908 L'Hospitalet de Llobregat

Telèfon: 93 230 36 00

ISBN: 978-84-16661-63-3

Dipòsit legal: M-7.674-2020

Printed in Spain – Imprès a Espanya

Primera edició: juny de 2020

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

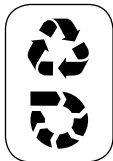
Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega,

Álvaro Recuenco i Laura Ruiz

Les matèries primeres utilitzades
en la fabricació d'aquest llibre són reciclables
i compleixen àmpliament amb la normativa
europea de sostenibilitat, economia circular
i gestió energètica.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

Vivim en una crisi

Bufa, quins embolics, aui Mateu!

Anna Gasol

Il·lustracions de César Barceló

jollibre

*A la tieta Mercè, sempre optimista
i alegre, passi el que passi.*

*A les venedores i venedors
del Mercat de Lesseps, amatents
i sempre a punt d'ajudar.*

*A la Sílvia, de rialla contagiosa
per tot el mercat, que em
va ajudar a entendre el
funcionament dels mercats.*

Dimarts, 12 de febrer

7

Per molts anys, avi! Siguis on siguis, recordes que avui es el nostre aniversari? Faig onze anys. Tu en faries vuitanta dos. M'agradaria poder parlar amb tu. T'enyoro molt, tot i que han passat dos anys des que ens vas deixar. Trobo a faltar les teves bromes, les excursions, els bere-nars de xocolata desfeta, les partides d'escacs... T'ho podia explicar tot, fins i tot els secrets més amagats. Per això, he decidit escriure en aquesta llibreta i explicar el que em passa i el que em preocupa. Com que no puc parlar amb tu, m'imaginaré que t'escric... No ho sé... Car-tes? Secrets?

En Guillem, (recordes el meu amic rondinaire?) diu que és possible comunicar-se amb les persones que han mort perquè sou al nostre voltant i ens protegiu. No sé si creure'l, tot i que assegura que la seva àvia, que va morir l'any passat, contesta les seves preguntes. Em sembla que en Guillem fa el fatxenda per mantenir l'atenció de la Maria, la nena tan maca del pis de dalt, la que venia a jugar sempre a casa nostra. Deies que ella l'admirava i feia cara de badoca davant seu, però ara la cosa ha canviat perquè veig com arrufa les celles quan escolta els seus acudits. És que en Guillem no para de dir bestieses. Tant se val, sé del cert que si ara mateix em diguessis alguna cosa, m'enduria l'ensurt de la meva vida. Però, necessito treure el que sento i, ara com ara, no se m'acut expressar-ho d'una altra manera.

És que, avi, des que te'n vas anar, la meva vida –la de tots nosaltres– ha estat un autèntic desastre. Més aviat una merda! Uix, m'ha sortit sense pensar i no vull guixar la llibreta

tot just començar-la. No t'agradava que fóssim malparlats, però de seguida entendràs per què se m'ha escapat. Ni tan sols avui, que és el meu aniversari —que no celebraré fins al diumenge—, em puc quedar a dinar a l'escola amb els meus amics. La Maria i en Guillem m'han felicitat quan entràvem a la classe i en Guillem
10 m'ha fet enrabiatar quan ha dit que entenia que no ho celebrés, vista la situació que tenim a casa meva.

—Ets un bocamoll —ha reaccionat la Maria tot etzibant-li un cop de colze.

La mare, en Biel i la Noemí m'han felicitat a l'hora d'esmorzar. La mare m'ha regalat un pijama i un paquet de mitjons horrorosos; en Biel, un llibre de segona mà que era seu, i la Noemí, un dibuix i una poesia.

El pare encara no s'havia llevat, però després no se'n deu haver recordat. Fa temps que és com si no hi fos. No parla, no escolta, no li interessa res. Hi ha dies que si la mare no hi insistís, ni s'adonaria que ha de menjar.

Recordes els equilibris que havíeu de fer, el pare i tu, per mantenir l'empresa? La mare diu que va ser culpa dels anys de crisi i que va ser una sort que no veiessis com feia fallida.

Encara bo que la perruqueria d'en Xavi i la mare no ha perdut mai la clientela. Hi ha menys feina, van haver d'acomiarar l'esteticista i es van abaixar el sou, però entre ells dos se'n surten.

11

He oblidat parlar del regal d'en Xavi. Me l'ha donat al migdia, quan he anat a esperar la mare. Són les vambes que volia, amb un tiquet de regal per canviar-les si no m'agraden o no em van bé, i 20 euros per comprar-me el que vulgui.

Això sí que és un regal xupirrequeteguapo.

No trobes, avi? En Xavi m'ha alegrat el dia!

He estat a punt de tirar-me-li al coll, però llavors he vist els ulls de la mare, contents i tristos alhora, no sé si m'entens, i li he donat les gràcies amb un fil de veu.

—No eren les que volies? —m'ha preguntat sorprès en veure la meva reacció tan freda.

—Siiii! M'encanten! —i he corregut a emprovar-me-les perquè s'adonés que estava supercontent—. Són de la meva mida! Mare, me les puc deixar posades?

—Sí, és clar que sí. Avui és el teu aniversari —i m'ha mirat riallera.

12 Ara que me n'adono, avi, t'he de posar una mica al corrent de tot:

En Biel va a l'institut. Ha fet tretze anys i va a la seva. El trobo insuportable. La mare i en Xavi diuen que és un noi molt formal. Deuen voler dir que és seriós. Penso que va sobrat. El pare, en canvi, no diu res.

Cada matí la mare ens acompanya a l'escola. Nosaltres entrem a les nou i ella obre la perruqueria a dos quarts de deu. Sempre explica que fins i tot té temps de pujar a casa i prendre un cafè, però imagino que puja a casa a fer llevar el pare, que si no, dormiria tot el sant dia. Hi puc anar sol, a l'escola, i encarregar-me de la Noemí. Ja té sis anys, avi, i fa primer curs de primària, però la mare diu que li va bé caminar

una estona abans d'entrar a treballar. Al migdia, recullo la nena i anem a dinar a casa. No ens podem quedar al menjador. Diu la mare que, si les coses continuen com ara, demanarà una beca per al curs vinent. Algunes tardes, em quedo a extraescolars d'anglès o de bàsquet. No ho diuen, però segur que és gràcies a l'àvia Lola. Llavors, la Noemí marxa amb la mare d'una nena de la seva classe que és clienta de la perruqueria.

Bona nit, avi. Espero que allà on ets, es puguin celebrar els aniversaris com cal, sense problemes econòmics ni tots aquests embolics que no entenc.

Quina sorpresa, avi! En Biel, que ha començat la secundària, donarà classes de matemàtiques i anglès a la Maria, que fa cinquè com jo. Mentre dinàvem, la mare ha comentat que buscaven un professor particular. Per a sorpresa de tots, en Biel s'ha ofert a provar-ho, sense cobrar res, és clar. Quan han pujat a dir-ho, els pares de la Maria han insistit a pagar una quantitat simbòlica. Això vol dir que en Biel podrà disposar de diners seus. Quina morra! Ja m'agradaria, a mi, anar tres dies a la setmana a casa de la Maria. És tan maca! I no acceptaria ni un euro! Però, quina excusa podria buscar, jo, per passar

estones tot sol amb ella? No em canso de pensar-hi. A l'escola, sempre tinc en Guillem enganxat com una paparra. Abans anàvem sempre tots tres plegats, la Maria, en Guillem i jo. Recordes que érem una colla i buscàvem aventures? Aquest curs a la Maria se li ha afuixat un cargol. No li agrada jugar com abans i s'estima més passar hores xerrant amb l'Aina i la Judit. En Guillem i jo li vam preguntar quina gràcia hi trobaven a tanta xerrera i la resposta ens va deixar plantats:

—És que teniu mentalitat de nens petits!

—Petits? —va protestar en Guillem—. Si et passem mig pam.

—Teniu cervells de mosquit! —va contestar l'Aina i es van allunyar rient com unes beneïtes.